

Kunszentmiklós

Balogh Mihályal beszélget Takács András¹

A török hódoltságot követően, a XVIII-XIX. században Kunszentmiklós fokozatosan vált a vonzáskörzetébe került települések közigazgatási, kulturális és az élet egyéb területeire is kiterjedő ellátó-szolgáltató központjává. A mezőváros jelentős szerepet játszott a Felső-Kiskunság művelődéstörténetében, ide fűződik a legismertebb kun nyelvemlék, a kun Miatyánk felfedezése. Református templomában jeles lelkészek szolgáltak, gimnáziumában gazdag iskolatörténeti könyvtár, tájmuzeumban értékes helytörténeti gyűjtemény található. Méltán büszke menderre a város szülötte és lakosa, *Balogh Mihály*, az Országos Pedagógiai Könyvtár főigazgatója. (Szerk.)

Balogh Mihály vagyok, Kunszentmiklóson élek ma is, bár a fővárosban dolgozom az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum főigazgatójaként. Kunszentmiklós helytörténetével évtizedek óta foglalkozom. A város a Duna-Tisza közén fekszik, Bács-Kiskun megye északi csücskében a fővárostól 60 kilométerre délre. Lakossága most, a harmadik évezred elején érte el először a kilencezer főt, korábban ennél mindig kevesebb volt.

Takács András: Milyen régre vezethető vissza a település?

Balogh Mihály: Az új-kőkorból vannak az első leleteink. Bár eléggé mély fekvésű, árterés vidék a miénk, vannak buckásabb területek is, és az egyik ilyen homokbuckában, 1971-ben egy aranykincsekben gazdag, szakmailag is nagyon értékes avar fejedelmi sírleletet találtak. Az aranykincs nemrégiben látható volt a Magyar Nemzeti Múzeumban, a nagyszentmiklósi kincssel együtt, egyébként a Kecskeméti Katona József Múzeumban őrzik. A honfoglalást követően ezen a helyen egy Szentmiklós nevű magyar falu volt, a tatárjáráskor azonban elpusztult. IV. Béla a tatárok ellen betelepített kunok egyik törzsét Tatárszállás néven itt telepítette le a mi határunkban. Fz később, már a török időkben Tatárszentmiklósként volt ismeretes, és a XVI. századra már el is magyarosodtak az ott élő kunok, és áttértek a kálvinista hitre. Az akkori török és magyar adóösszeírásokból tudható, hogy a település a hódoltság idején folyamatosan lakott volt, s bár néha el kellett menekülniük, mindig visszaköltöztek. A XVII. század végére mégis eléggé kicserélődött a lakosság, s ma már nem lenne könnyű kun eredetű embert találni Kunszentmiklóson.

A következő történelmi sorsforduló a XVIII. század elejére tehető. A bécsi udvar mint koronabirtokot, eladta az egész Jászságot és a két Kunságot a német lovagrendnek. Szegény jászok és kunok a szabadságharc kitörésekor rögtön Rákóczi mellé álltak, mert szabadságot ígért nekik, de hát ez nem sikerült. Így a saját verejtékükkel kellett ötszáz ezer arany forintot összeszedniük, hogy 1745-ben visszavásárolhassák a szabadságukat, kiváltságukat. Ezt latin szóval redemptiónak nevezik. A következő másfél évszázad során a jászkunság a redemptio szellemében demokratikus, belső önkormányzatisággal bíró életformát alakított ki.

1794-ben Kunszentmiklós mezőváros lett, majd a reformkorban virágkorát élte a város. Jól működő algimnáziumában Kelemen Gergely professzor keze alatt olyan tanítványok nőttek föl, mint Barkós Károly – Petőfi barátja –, azután Ács Károly, 1848-ban gerillavezér – hosszú börtönt szenvedett érte –, Virág Gedeon, a hős nádorhuszár; Kelemen Mór, a professzor úr fia, aki 16 évesen beállt nemzetőrnek, majd a Kossuth-nóta állítólagos szerzőségéért börtönt szenvedett. Az 1840-es éveknek nagy eseménye volt, hogy Petőfi többször idelátogatott – öccse itt volt székálló legény. Több verset is írt Kunszentmiklóson, közülük a *Megy a juhász számaron* a legközismertebb. Kevesebben tudják, hogy *Búcsú Kunszentmiklóstól* címmel nagyon szép verset írt, amelyben ottani barátait szólította meg:

*Kiskunsági Szentmiklósnak ifjú népe,
benyitottál a szívemnek közepébe.
Hej, pedig e szív közép ez szentek szente,*

¹ Elhangzott 2002. augusztus 16-án, a Kossuth Rádió *Az én falum – Az én városom* című műsorában.

*nem sok ember fordult meg még,
fordult meg még eddig benne.*

Takács András: Nagyon szép épületben van a helytörténeti gyűjtemény.

Balogh Mihály: Németh Zoltán a kunszentmiklósi Virág-kúria Helytörténeti Gyűjtemény gondnoka, kezelője.

Németh Zoltán: 1820 körül épült, építője nem más, mint Virág Pál, a város akkori főbírája. Az épület jelenleg a Kiskunsági Nemzeti Park kezelésében van, tulajdonjogilag a kincstáré, működtetője pedig a Virág-kúria Helytörténeti Gyűjteményért Egyesület. Klasszicista stílusú épület, és nagyon sok mindent megélt a csaknem kétszáz év alatt. A szabadságharc idején a városi értelmiség gyülekezőhelye, központja volt, nem biztos, de megfordulhatott itt akár Petőfi is.

Virág Gedeon kismemesi családból származott, ebben az épületben született. 1848-1849-ben mint nádorhuszár főhadnagy szolgált Csehországban és amikor meghallotta a forradalom hírért, gondolkodás nélkül indult huszáraival haza. Nyolc napig megállás nélkül jöttek, az egész szabadságharcot végigharcolta. Amikor az aradi vérbíróság előtt állt, megkérdezték tőle, hogy miért szökött? – a következőt válaszolta: mert előbb születtem magyarnak és csak utána álltam be katonának. Végül is tizenhat év várfogság lett a végső ítélet. 1858 júliusában szabadult, és szabadulása után nem sokkal, 47 éves korában a börtönben kapott gümőkórban meghalt. Itt van eltemetve a Főszögi öregtemetőben. Vele egy sírban van öccse és bátyja, akik szintén részt vettek a forradalomban. Közvetlen a sírjuk mellett nyugszik Szőnyi Virág Mihály püspök, aki a családot behozta Kunszentmiklóstra.

Takács András: A városnak valaha virágzó mezőgazdasága volt.

Balogh Mihály: A virágzó gazdasági élet tulajdonképpen az első világháború után tört meg. Egy Duna–Tisza közti lecsapoló társaság szerveződött, a kétségtelenül vizes határunkat meg a környék többi vízenyős, árvizes határterületét szándékoztak lecsapolni. Ez meg is történt, megépült a Duna-völgyi csatorna, amit az emberek a környéken leginkább csak kanálisnak hívnak, de ha rosszabb kedvük van, akkor Átok-csatornának. Rossz kedvük pedig azért támadhat, mert bizony itt csak a belvizek elvezetéséről gondoskodtak, nem épültek meg az öntöző művek, és az elvitt víz helyén maradó talaj másodlagos szikesedéssel nagyon hamar tönkrement. Ma már csak a birka az, ami legelni tudja ezt a szikes savanyú legelőt. Ha valami hasznát láttuk ennek a csatornázásnak, az talán az, hogy az 1970-es évek közepén kialakították itt a Kiskunsági Nemzeti Parknak a legnagyobb összefüggő területét, a kiskunsági szikes pusztát, ami nagy látványosság. Ahogy Móricz Zsigmond Rózsa Sándora mondaná, a „sömmit jönnek nézni a némötök...”. Ha egy kis szerencsénk van, a távolban egy bókászó tűzokfalkát is megláthatnak vagy esetleg a Petőfi által is megénekelt délibábót.

Takács András: Kunszentmiklóson most milyen munkalehetőség van? Hol lehet dolgozni?

Balogh Mihály: Az 1960–1970-es évek fordulójára valóságos alvó és ingázó falu lett Kunszentmiklós. Több százan jártak el naponta dolgozni, mert nem volt helyben munkalehetőség, csak néhány gyöngye téesz. Ekkor kezdődött egy ipartelepítési folyamat. Az 1980-as években három nagyobb üzem is kialakult, és ezek vissza is hozták az embereket, csak hogy a rendszerváltás megmutatta, hogy mennyire törekeny ez a telepített ipar. Nagyon hamar tönkrementek, csődbe mentek, csak az egyik tudott úgy-ahogy talpon maradni. Bizony újra elkezdődött az ingázás Kunszentmiklósról, és 15 %-os a munkanélküliség. Nagyon nehéz helyben kenyeret adni az embereknek. De van, akinek ez sikerül. Főlnöttek az utóbbi évtizedben ügyes és jól működő helyi vállalkozások. Közülük is egyik legismertebb Juhász László, aki a hal-csali üzem kitalálója és tulajdonosa. Hetvenegynéhány embernek ad munkát.

Juhász László: Ahhoz, hogy a hal-csallival kapcsolatba kerüljek, először a halakkal kellett kapcsolatba kerülnöm. Más szakmám volt, baromfi-kereskedő voltam, de ez a szakma egy kicsit tönkremenni látszott. Valamiből meg kellett élnem, és mivel szenvedélyes horgász voltam, célszerűnek látszott, hogy esetleg ezzel próbálkozzam. Odahaza minden edényt összekoszoltam, összemocskoltam az egész lakást, és egész lakást, mert kísérleteket kellett folytatni, és amikor úgy láttam, hogy ebből talán lehet valami, akkor megépítettem itt ezt a kis kócerájt. Jó fél évig egyedül voltam a munkás, a szállító, az adminisztrátor, a kereskedő és attól kezdve szinte magától jöttek a dolgok, különösebb erőfeszítés nélkül. Most hetvenhárom vagyunk. Ez is egy folyamatosság eredménye, minden évben egy pár emberrel szaporodtunk.

Takács András: Az ember azt hinné, hogy a hal-csalival nem lehet európai hírnévre szert tenni.

Juhász László: Mindenki ezt gondolta, sőt jómagam is. Az első külföldi vevőm az osztrák Nemzeti Bank elnöke volt. A Balatonon horgászott, és a horgászüzletekben talált egy bizonyos csalit a sokféle termékből. Nem biztos, hogy a csali miatt lehetett, vagy a halaknak volt valami nagygyűlésük, de ez az úriember nagyon sokat fogott ezzel a bizonyos csalival. És vette a fáradságot, hogy hazafelé menet – hol merynyi volt raktáron –, azt ő felvásárolta és elvitte Ausztriába. Két hét múlva már egy osztrák és egy német importőr jelentkezett, és ezzel kezdődött tulajdonképpen a csali külföldi útja. Soha nem reklámoztam, külföldön egyetlen betű sem jelent meg. Egyik a másiktól kapta a híreket, és ma már Európa szinte minden országában ott vagyunk, Oroszországban is, és Európán kívül is megtalálhatók vagyunk egy-két helyen, például Dél-Afrikában.

Balogh Mihály: Föltétlenül szólni kell még a város legismertebb kulturális intézményéről, a XVII. század végétől működő református gimnáziumról, ami a debreceni kollégium partikulája volt. Ez az iskola a reformkorban élte virágkorát, később az önkényuralom idején hanyatlásnak indult. Ekkor került oda papként Baksai Sándor író, műfordító – aki később püspök is lett –, és igen szívós iskolateremtő munkával úgy fölemelte ezt a gimnáziumot, hogy az 1910-es évektől már főgimnáziumként működhetett tovább, miközben más, hasonló nagyságú települések iskolái elsorvadtak, eltűntek. Főleg a két világháború között volt nagyon erős ez a gimnázium. Csak néhány nevet mondanék: Tálasi István akadémikus, Fehér Géza akadémikus régész, a Vargha testvérek – Tamás a matematikus, Balázs az irodalomtörténész, TV-s személyiség –, Vargha Domokos az író, szociográfus, aki *Kies Kunság-Szeretett Szentmiklós* címmel írt könyvet rólunk, és akinek szinte nincs könyve, amiben legalább egy mondatot ne szánna Kunszentmiklósrá. De Ila Bálint történész nevét is említhetném, vagy azt az igen élénk sportéletet, amit idős Miklóssy János tanár úr teremtett. A két világháború között országos hírű atléta és úszócsapatot nevelt ki, olyan neves élsportolók, mint Csányi György, Földesi Odön kerültek ki a mi iskolánkból.

Szólni kell az iskola 1760-as évektől működő könyvtáráról, amely az 1948. évi államosításakor már 18 ezer kötetes muzeális értékekben, kincsekben igen gazdag gyűjteménnyel rendelkezett. Ez a könyvtár hamarosan új és méltó környezetbe fog kerülni, mert az öreg gimnázium műemlék-épületét most újítjuk föl. Az egyházhöz visszakerült mai gimnáziumról és erről az öreg gimnáziumról többet tud szólni ifjú Szőke Imre, aki az egyház világi gondnoka és aki egyben az itteni népdalkör vezetője is.

Szőke Imre: A kollégium szót a református iskolarendszerben nem az általánosan megszokott diákotthon értelemben használjuk, hanem egységes szerkezetű iskolát értünk alatta: általános iskola – diákotthon – gimnázium. Sajnos a diákotthont most szeptembertől szüneteltetni kell, mert a kunszentmiklósi gimnáziumba a környező település diákjai járnak, és most már mindenholnan közvetlen buszjárat van. Ez sajnos a diákotthon végét jelenti, ami nevelési szempontból káros, mert az iskola úgy tud többet adni, hogyha évközben folyamatosan foglalkozik a diákokkal.

Takács András: Kunszentmiklós életében mekkora szerepe van a református egyháznak?

Szőke Imre: Mint az egyházközség gondnoka azt mondom: jelentős. Kunszentmiklóson elvileg 5-6 ezer református él, 700 és 800 fő között van az, aki közvetlen kapcsolódik az egyházhoz. De hát ez a létszám is jelentős egy ekkora város életében és meghatározó fontosságú, elsősorban az iskolán keresztül.

Takács András: Miért fontos a Kun Miatyánk Kunszentmiklóson?

Balogh Mihály: Kunszentmiklóson a Kun Miatyánk valamiféle összetartozást, identitást jelentő, a helyi hagyományokhoz kötődő szöveg. Érteni nem érti már senki, de mindig akad, aki elmondja. Ahogy annak idején a népművész néptáncos Szappanos Lukács bácsi tudta, úgy tudják a maiak is. Most éppen idős Szőke Imre az, akit énekesként, népdalénekesként a verbunkos nóta ismerőjeként, meg a *Kun Miatyánk* tudójaként tartunk számon.

Id. Szőke Imre: A Miatyánk kun nyelven így hangzik: *Bezen attamaz kenze kikte szen lészen szen adon dösön szen küklön. Niciengen gerde ali kikte. Bezen akomezne oknemezne bergezge pitbitör küngön ill bezen menemezne, neszen bezde jermes berge utrogerzene illme bezne algyamanna kutkor bezne algyamanna szen børsön boka csalli bacson igye tengria, amen.*

Takács András: Poros ez a kisváros, nem?

Balogh Mihály: Hát csapadékból elég kevés jut nekünk. Az országnak talán a legszárazabb és ugyanakkor legnaposabb vidéke a miénk. Az idősebbek máig *bagdánynak* nevezik azt a hirtelen közelítő, vésszesen tornyosuló sötét felhő garmadát, amiből az ember azt gondolná, hogy micsoda vihar lesz mindjárt, jön is a szele! Ez a szél azonban többnyire csak port hoz, ami beborítja a várost. Ilyenkor jegyzik meg az öregek, hogy „no má mögen kun eső vót!”

Takács András: Említette ezt a szót, hogy bagdány. Vannak még ilyen régi kun kifejezések?

Kunul már nem beszél nálunk senki, de van egy barátom, dr. Baski Imre turkológus, akivel valamikor az érettségijekor ismerkedtem meg. Érettségi elnöke voltam, ott mutatták be nekem. Megkérdeztem ezt a kis sűrű mokány, fekete szemű gyereket, hogy mi akarsz tanulni fi-am? Ő meg azt mondta, hogy én a kunok nyelvét akarom kutatni. Hát ez sikerült neki!

Baski Imre: A köznyelvben is van körülbelül harminc kun eredetű szó, ilyenek, mint *kalóz* vagy *csősz*, *doromb*, *komandor*. Másrészt a máig ismert kun tulajdonnevek döntő többsége személynév. Én mint névkutató, elsősorban mint török nyelvész, nagyon sajnálom, hogy annak idején, amikor a beköltöző kunok még ezrével használták az eredeti kun neveiket, akkor nem készült összeírás. A XII–XIV. századi oklevelekben nagyon kevés kun szó maradt fenn. Néhány kiskunsági példát idézek a személynévek közül. Itt van a *Balta*, ami köznévként is ismert, eredetileg harci baltát jelentett. Környékünkön ismert *Bugac*, illetve *Bugasz* szintén személynév, jelentése: torok, torkolat, szoros lehetett. Azon kívül a nyest, menyét jelentésű *Cucor* nevünk (a XVI. század közepén volt egy Cucor János, 1764-ben pedig egy Cucor András Kunszentmiklóson). A *Kajtár* és a *Kajtar* neveket említhetem még a környékünkéből, méghozzá elég koránról, a XV. század elejéről van adatunk rá. Az egyik kedvenc nevem a *Korhány*. Igaz, hozzá kell tennem, hogy az országban több helyen találunk Korhán, Korhány nevű helyeket, ennek alapja a Kurgán szó, amely temetkezési helyet jelöl. A Kunszentmiklós-Kunbáony határában található Korhányból valóban kerültek elő csontok, még gyerekkoromban, ami már harminc éve, vagy még annál is régebben volt.

Takács András: Milyen újságokat olvasnak az emberek Kunszentmiklóson?

Balogh Mihály: Helyi újságokat lehetett olvasni annak idején Kiskunság - Dunamellék, Kiskunsági Híradó, Kunszentmiklós és Vidéke címmel. Évtizedeken át éltek, majd szűntek meg helyi lapok. A rendszerváltás óta a *Bakér Mente* című havilapot olvashatják a szentmiklósiak, aminek a kiadója, főszerkesztője Sitkei Béla.

Takács András: A Bakér Mente „Kunszentmiklós-párti lap”. Mi az a Bakér, mi az, hogy Kunszentmiklós-párti?

Sitkei Béla: A Bakér Kunszentmiklós fő folyója, eredetileg úgy írták, hogy Bak-ér. Tehát egy érről van szó, egy patakról, aminek az volt a neve, hogy Bak. Később a népnyelv ezt a két szótagot összemosta, és most egybe mondják Bakér. Amikor a lap indult, nagy kérdés volt, hogy mi legyen a címe? Fölmerült, hogy Bakér part, fölmerült, hogy Bakér Mente – ez egyébként Balogh Mihály ötlete volt, és ezt találtuk jónak. Hogy miért Kunszentmiklós-párt? Azt akartuk ezzel jelezni, hogy nem kapcsolódik a lap politikai csoportosuláshoz, erőhöz, párthoz, azt akartuk ezzel jelezni, hogy az itt élők, a kunszentmiklósiak pártján vagyunk.

Takács András: Meglepett, amikor azt mondta, hogy ebből az újságból több mint ezret el tudnak adni.

Sitkei Béla: Az elején minket is. 1990-ben arra gondoltunk – és itt muszáj újra Balogh Miska nevét említenem –, hogy kellene egy olyan lap, ami tényleg független, és leírja, kimondja a valót. Erre óriási igény volt, ez abból derült ki, amikor a mutatóvényszámot újtárra bocsátottuk, annyi példányban, ahány lakás, ahány háztartás van Kunszentmiklóson, tehát durván 3000 példányban. Meglepve tapasztaltuk, hogy 2-3 héten belül beérkezett csaknem nyolcszáz előfizetés.

Takács András: Hogyan készül ez a lap?

Sitkei Béla: Szerencsére vannak Kunszentmiklóson olyan emberek, akik szívesen kézbe veszik a tollat, közöttük olyan is van, aki a tollal jól bánik. A Bakér Mente erősségének tartom, hogy nem a szerkesztő írja tele – én írok bele a legkevésbé –, hanem tudósítók, „munkatársaink” hozzák a cikkeket, a fotókat, s az én dolgom már csak az, hogy ebből a papír és fényképhalmazból megpróbáljak lapot szerkeszteni.

Takács András: Mennyire rentábilis ez a vállalkozás?

Sitkei Béla: A Bakér Mente rentábilis, gyakorlatilag üzleti vállalkozás. Azt szoktam mondani – ez közgazdász szakmai ártalom –, hogy ez egy termék.

Takács András: Azért határozottan előnyt jelent a szerkesztőnek, hogy ebben a városban nincs helyi rádió, nincsen helyi televízió.

Sitkei Béla: Ez feltehetőleg javítja a helyzetünket a piacon. Más kérdés, hogy az elektronikus média nem pótolja a nyomtatott sajtót, hiszen mindkettőnek más előnyei, meg más hátrányai vannak. A Bakér Mentét például sokan lefűzik, bekötetik, bármikor vissza lehet keresni egy cikket, benne van a gyerekeknek a fényképe. Ezt az elektronikus média nem biztos, hogy meg tudja csinálni.

Takács András: Kunszentmiklós meg tudja-e tartani polgárait?

Balogh Mihály: Nem lesz könnyű, de meg kell tartania a polgárait. A következő egy, másfél évtized nagyon komoly feladatokat ró az itt élőkre, a város vezetőire. Itt kell tartani az iskolában a fiatalokat, ha lehet, ne menjenek el máshova tanulni, hiszen ők lesznek a jövő városvezetői, meg a jövő városának polgárai. Kenyeret kell adni az itt élőknek, meg kell tartani a szabad munkaerőt, erősíteni kell a vállalkozásokat. Meghatározza egy ilyen település arculatát, jövőképét és erejét az is, hogy milyen a külvilággal a kapcsolata. A mi idegenforgalmunk elég sajtós és egyoldalú, meglehetősen „napközi” jellegű, idejönnek az idegenek reggel és elmennek este. Valamikor Nagy Lajos írta rólunk a harmincas években, hogy a Kun faluba öröm idejönni, de még nagyobb öröm este elmenni. Hát mi azt szeretnénk, ha ez nem így lenne, és ehhez persze erősebb idegenforgalmi szervezettség kell. Szállodai férőhelyek kellene, hiszen olyan adottságaink vannak, sportolási lehetőség, horgászat, termálfürdő, maga a puszták látványa, ami idehozná az embereket, csak itt tartani kellene őket.

Ez egy beszorult, sarokba szorult régió, hiszen a Duna és a megyehatár megfogja, bezárja. De van most előttünk egy nagyon érdekes, jövőképünket színező esemény. Dunaújváros alatt, a várostól nem messzire egy híd építése előtt állunk, amely hídon át fog jönni az úgynevezett „8-as –4-es” út, ami Veszprémet köti össze Szolnokkal. Ennek örülni kellene, és mi örülünk is, hogy ez a lehetőség adódik majd, de hát egy ilyen híd és út nemcsak arra jó, hogy idehozza az embereket, hanem arra is, hogy elmenjenek rajta. Úgy volna jó, hogy mire ez a híd és út megépül, addigra itt olyan település legyen, hogy eszükbe se jusson az embereknek, hogy elköltözzenek, elmenjenek innen.

Sátoraljaújhely

Dr. Kováts Dániellel beszélget Zala Simon Tibor¹

Ahogy a neve mondja: a Sátor-hegy aljában fekszik ez a trianoni béke után a határszélre szorult kisváros, az egykori Zemplén vármegye székhelye. Kossuth Lajos Turinból úgy emlékezett a városra: „...engem életem legelső emlékezetei Újhelyhez csatolnak, a szülőföldhöz ragaszkodás édességével.” Szinte így lett Sátoraljaújhely az Abaújnádason született dr. Kováts Dánielnek, a Sárospataki Comenius Főiskola nyugalmazott tanárának is „második szülővárosa”, ahol több mint három évtizeden át élt, s minden utcáját, házát, szellemi életének minden egykori és mai eseményét, személyiségét ismeri. Bizonyosság rá a város most megjelent, s általa szerkesztett helytörténeti lexikona. (Szerk.)

„Az én városom – Sátoraljaújhely.” Érdekes érzések lepnek meg, amikor ezt a mondatot ki mondom, mert nem itt születtem, mégis úgy érzem, hogy sok szempontból az enyém, működésem, nevem is összekapcsolható ezzel a várossal. Mert van az embernek választott szülőföldje is. Különösen egy olyan embernek, akinek a történelem a valódi szülőföldjét egy országhatárral elválasztotta és ezért rákényszerül arra, hogy valahol máshol eresszen gyökere-

¹ Elhangzott 2002. május 31-én a Kossuth Rádió *Az én falum – Az én városom* című műsorában.